

Դանիել Վարուժան

Խաչքուն

(Աստվածամոր սեղանին)

Քեզ կը բերեն, Մա՛յր, հունձքերուս նախընծան:
Ջոհագործե՛ սեղանիդ վրա՝ ուր, դարե՛ր,
Փեթակներուս մեղրամոմերը դեղձան
Լույս ու արցունք են հոսեր:

Դ-ո՛ւն, սուրբ պաշտպան հայրենական հողերուս՝
Որոնց տըվիր անմահությունը դրախտի.
Ծիլը ծաղիկ ըրիր, հույսը՝ Արշալույս,
Որ խրճիթիս կը ժրպտի:

Դ-ո՛ւն, Խաչաքունն այս, գոր իմ ձեռքով են հյուսեր,
Ընդունե՛, Մա՛յր: Բյուր հասկերուս մեջ ասոնք
Կը նագեին կույսերու պես շիկահեր,
Արևահե՛ղց և ատո՛ք:

Գերանդիիս տակ, գըլուխնին դեռ ցողով,
Լուսնեն հնձված ճառագայթի պես՝ ինկա՛ն:
Ոչ մի արտույտ քանդեր է իր կըտուցով՝
Անոնց շարքերը լըման:

Ես հյուսեցի զանոնք, գիսակ առ գիսակ,

Տալով խաչին ձևը Որդվույդ կարեվեր՝
Որուն արյունն, ամեն Ջատկի, սո՛ւրբ կըրակ,
Մեր ակոսներն են խըմեր:

Իր հույսերու, իղձերու հետ հյուսեցի:
Անոնց մեջ է հույզն արտին, հուրն արևուն,
Խոփին փայլակն ու թևիս թափն առնացի,
Պաղատանքն իմ թռռներուն:

Մա՛յր, Խաչաբուռն այս օրհնե՛. և տուր արտերուս
Ամառն՝ ոսկի, ինչպես գարունը՝ մարգրիտ.
Որքան ամբարքըս լի ըլլան՝ ջահեր լույս
Պիտի տան խորանիդ:

Ըրե այնպես՝ որ – նման հի՛ն օրերուն–
Երբ դաշտերն դաշտ ժող գալու դուն ելլես՝
Փուշեր չըգա՛ն ոտքերուդ տակ՝ այլ սարսռուն
Կակաչներ՝ մեր սըրտին պես: